

**PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW**

DIH-709-26(4)/16/JK

Warszawa, 29 sierpnia 2016 r.

DECYZJA DIH-1/74/2016

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2016 r. poz. 23, z późn. zm.), art. 1 ust. 3, art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (t.j. Dz. U. z 2016 r. poz. 1059), art. 40a ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 21 grudnia 2000 r. o jakości handlowej artykułów rolno-spożywczych (Dz. U. z 2015 r. poz. 678, z późn. zm.) Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, po rozpatrzeniu odwołania przedsiębiorcy Kajetana Przybyły, prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą Przedsiębiorstwo Produkcyjno-Handlowe „ADMAT” Kajetan Przybyła w Nowych Skalmierzycach, od decyzji Wielkopolskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej w Poznaniu z dnia 1 czerwca 2016 r. (nr akt sprawy: D/KA.ŻG.8361.67.2016), na podstawie której ww. przedsiębiorcy wymierzono karę pieniężną w wysokości 1.200 zł (słownie: jeden tysiąc dwieście złotych) z tytułu wprowadzenia do obrotu ośmiu partii niewłaściwej jakości handlowej artykułów rolno-spożywczych z uwagi na nieprawidłowe oznakowanie,
utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję.

UZASADNIENIE

W toku kontroli przeprowadzonej w dniach 7 – 12 kwietnia 2016 r. przez inspektorów reprezentujących Wielkopolskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej w Poznaniu, zwanego dalej również „*Wielkopolskim WIIH*”, w sklepie mieszczącym się w Kaliszu przy ul. 3 Maja 12, należącej do przedsiębiorcy Kajetana Przybyły, prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą Przedsiębiorstwo Produkcyjno-Handlowe „ADMAT” Kajetan Przybyła w Nowych Skalmierzycach, zwanego dalej również „*stroną*”, sprawdzono prawidłowość przekazywania konsumentom obowiązkowych informacji o artykułach rolno-spożywczych oferowanych do sprzedaży luzem.

W wyniku powyższego stwierdzono, że poddane ocenie osiem partii wyrobów cukierniczych, tj.:

1. sernik na zimno w ilości 0,6 kg, w cenie sprzedaży 22,80 zł/kg, wartości 13,68 zł,

2. torcik owocowy w ilości 1,2 kg, w cenie sprzedaży 24,00 zł/kg, wartości 28,80 zł,
3. szarlotka w ilości 2,5 kg, w cenie sprzedaży 24,00 zł/kg, wartości 60,00 zł,
4. sernik w ilości 2 kg, w cenie sprzedaży 26,40 zł/kg, wartości 52,80 zł,
5. sernik z bezą w ilości 2 kg, w cenie 26,40 zł/kg, wartości 52,80 zł,
6. babeczki z wiśnią w ilości 2 kg, w cenie sprzedaży 24,00 zł/kg, wartości 48,00 zł,
7. ciastka z gruszką w ilości 0,7 kg, w cenie sprzedaży 24,00 zł/kg, wartości 16,80 zł,
8. ciasteczka ryżowe w ilości 0,8 kg, w cenie sprzedaży 40,00 zł/kg, wartości 32,00 zł,

o łącznej wartości 304,88 zł, nie odpowiadały jakości handlowej z uwagi na brak w miejscu sprzedaży, na wywieszce dotyczącej danego środka spożywczego lub w inny sposób, w miejscu dostępnym bezpośrednio konsumentom, wykazu składników, w tym składników lub substancji pomocniczych powodujących alergię lub reakcje nietolerancji, co naruszało wymagania określone w § 19 ust. 1 pkt 3 rozporządzenia Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi z dnia 23 grudnia 2014 r. w sprawie znakowania poszczególnych rodzajów środków spożywczych (Dz. U. z 2015 r. poz. 29), zwanego dalej „rozporządzeniem w sprawie znakowania”.

Powyższe ustalenia udokumentowano w Protokole kontroli z 12 kwietnia 2016 r. (nr akt kontroli: D/KA.ŻG.8361.67.2016).

Wobec stwierdzonych nieprawidłowości, pismem z 4 maja 2016 r., Wielkopolski WIIH zawiadomił przedsiębiorcę Kajetana Przybyłę, prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą Przedsiębiorstwo Produkcyjno-Handlowe „ADMAT” Kajetan Przybyła w Nowych Skalmierzycach, o wszczęciu postępowania administracyjnego w przedmiocie wymierzenia, na podstawie art. 40a ust. 1 pkt 3 ustawy o jakości handlowej, kary pieniężnej z tytułu wprowadzenia do obrotu ośmiu partii niewłaściwej jakości handlowej artykułów rolno-spożywczych oraz o przysługującym stronie prawie do wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów.

Strona nie skorzystała z przysługującego jej prawa.

Po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego, decyzją z dnia 1 czerwca 2016 r., Wielkopolski WIIH wymierzył przedsiębiorcy Kajetanowi Przybyłe, prowadzącemu działalność gospodarczą pod nazwą Przedsiębiorstwo Produkcyjno-Handlowe „ADMAT” Kajetan Przybyła w Nowych Skalmierzycach, w oparciu o art. 40a ust. 1 pkt 3 ustawy o jakości handlowej, karę pieniężną w wysokości 1.200 zł z tytułu wprowadzenia do obrotu ośmiu partii niewłaściwej jakości handlowej artykułów rolno-spożywczych.

Pismem z 17 czerwca 2016 r., strona złożyła do Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, zwanego dalej również „Prezesem UOKiK”, odwołanie od ww. decyzji, wnosząc o jej uchylenie i umorzenie postępowania w sprawie. W uzasadnieniu strona podniosła, że nie zgadza się z zarzutem naruszenia przez nią art. 40a ust. 1 pkt 3 ustawy o jakości handlowej oraz § 19 ust. 1 pkt 3 rozporządzenia w sprawie znakowania, gdyż zakwestionowane w toku kontroli produkty były pełnowartościowe, natomiast mimo

braku wymaganych przez przepisy prawa pisemnych informacji były one przekazywane przez zatrudniony personel na życzenie konsumentów.

Pismem z 5 lipca 2016 r., Prezes UOKiK poinformował przedsiębiorcę Kajetana Przybyłę, prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą Przedsiębiorstwo Produkcyjno-Handlowe „ADMAT” Kajetan Przybyła w Nowych Skalmierzycach, iż przed wydaniem rozstrzygnięcia kończącego postępowanie w sprawie, stronie biorącej udział w postępowaniu administracyjnym przysługuje, na podstawie art. 10 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2016 r. poz. 23, z późn. zm.), zwanej dalej „*k.p.a.*”, prawo do zapoznania się z aktami sprawy, a także wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań.

Strona nie skorzystała z przysługującego jej prawa.

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów zważył, co następuje.

Zgodnie z art. 8 ust. 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1169/2011 z dnia 25 października 2011 r. w sprawie przekazywania konsumentom informacji na temat żywności, zmiany rozporządzeń Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1924/2006 i (WE) nr 1925/2006 oraz uchylecia dyrektywy Komisji 87/250/EWG, dyrektywy Rady 90/496/EWG, dyrektywy Komisji 1999/10/WE, dyrektywy 2000/13/WE Parlamentu Europejskiego i Rady, dyrektywy Komisji 2002/67/WE i 2008/5/WE oraz rozporządzenia Komisji (WE) nr 608/2004 (Dz. U. UE L 304 z 22.11.2011, s. 18, z późn. zm.), zwanego dalej „*rozporządzeniem 1169/2011*”, podmiot działający na rynku spożywczym odpowiedzialny za informację na temat żywności zapewnia obecność i rzetelność informacji na temat żywności zgodnie z mającym zastosowanie prawem dotyczącym informacji na temat żywności oraz wymogami odpowiednich przepisów krajowych.

W myśl art. 8 ust. 5 ww. rozporządzenia, podmioty działające na rynku spożywczym zapewniają przestrzeganie w przedsiębiorstwach pozostających pod ich kontrolą wymogów prawa dotyczącego informacji na temat żywności i odpowiednich przepisów krajowych mających znaczenie dla ich działalności i upewniają się, że wymogi te są spełnione.

Art. 8 rozporządzenia 1169/2011 stanowi wyjaśnienie zakresów odpowiedzialności podmiotów za informacje przekazywane konsumentom na temat żywności, o której to odpowiedzialności mowa w art. 17 rozporządzenia (WE) nr 178/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 28 stycznia 2002 r. ustanawiającego ogólne zasady i wymagania prawa żywnościowego, powołującego Europejski Urząd ds. Bezpieczeństwa Żywności oraz ustanawiającego procedury w zakresie bezpieczeństwa żywności (Dz. U. UE L 31 z 01.02.2002 r., s. 1, z późn. zm.), zwanego dalej „*rozporządzeniem 178/2002*”.

Zgodnie z art. 17 ust. 1 ww. rozporządzenia 178/2002, podmioty działające na rynku spożywczym i pasz zapewniają, na wszystkich etapach produkcji, przetwarzania i dystrybucji,

w przedsiębiorstwach będących pod ich kontrolą, zgodność tej żywności z wymogami prawa żywnościowego właściwymi dla ich działalności i kontrolowanie przestrzegania tych wymogów.

W myśl art. 4 ust. 1 ustawy o jakości handlowej wprowadzane do obrotu artykuły rolno-spożywcze powinny spełniać wymagania w zakresie jakości handlowej, jeżeli w przepisach o jakości handlowej zostały określone takie wymagania oraz dodatkowe wymagania dotyczące artykułów rolno-spożywczych, jeżeli ich spełnienie zostało zadeklarowane przez producenta. Zgodnie natomiast z art. 3 pkt 5 ww. ustawy, jakością handlową to cechy artykułu rolno-spożywczego dotyczące jego właściwości organoleptycznych, fizykochemicznych i mikrobiologicznych w zakresie technologii produkcji, wielkości lub masy oraz wymagania wynikające ze sposobu produkcji, opakowania, prezentacji i oznakowania, nieobjęte wymaganiami sanitarnymi, weterynaryjnymi lub fitosanitarnymi.

Rozporządzenie 1169/2011, w art. 6 stanowi, że każdemu środkowi spożywczemu przeznaczonemu do dostarczenia konsumentowi finalnemu lub do zakładów żywienia zbiorowego muszą towarzyszyć informacje na temat żywności zgodnie z tym rozporządzeniem.

Rozporządzenie w sprawie znakowania w § 19 ust. 1 pkt 3 stanowi, że w przypadku środków spożywczych oferowanych do sprzedaży konsumentowi finalnemu lub zakładom żywienia zbiorowego bez opakowania lub w przypadku pakowania środków spożywczych w pomieszczeniach sprzedaży na życzenie konsumenta finalnego lub ich pakowania do bezzwłocznej sprzedaży podaje się m.in. wykaz składników – zgodnie z art. 18–20 rozporządzenia 1169/2011, z uwzględnieniem informacji, o których mowa w art. 21 tego rozporządzenia (składniki alergenne).

Zgodnie z § 19 ust. 2 ww. rozporządzenia, informacje, o których mowa w ust. 1, podaje się w miejscu sprzedaży na wywieszce dotyczącej danego środka spożywczego lub w inny sposób, w miejscu dostępnym bezpośrednio konsumentom.

Ustawa o jakości handlowej w art. 40a ust. 1 pkt 3 wskazuje, że każdy, kto wprowadza do obrotu artykuły rolno-spożywcze nieodpowiadające jakości handlowej określonej w przepisach o jakości handlowej lub deklarowanej przez producenta w oznakowaniu tych artykułów, podlega karze pieniężnej w wysokości do pięciokrotnej wartości korzyści majątkowej uzyskanej lub która mogłaby zostać uzyskana przez wprowadzenie tych artykułów rolno-spożywczych do obrotu, nie niższej jednak niż 500 zł.

Ustalając wysokość kary pieniężnej, wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej, na podstawie art. 40a ust. 5 ustawy o jakości handlowej, uwzględnia stopień szkodliwości czynu, zakres naruszenia, dotychczasową działalność podmiotu działającego na rynku artykułów rolno-spożywczych i wielkość jego obrotów oraz przychodu, a także wartość kontrolowanych artykułów rolno-spożywczych.

W niniejszej sprawie organ pierwszej instancji stwierdził, że w przypadku oferowanych do sprzedaży, w placówce należącej do strony, ośmiu partii wyrobów cukierniczych brak było informacji o wykazie składników, w tym również składników alergennych. Biorąc powyższe pod uwagę, zdaniem Prezesa UOKiK, Wielkopolski WIIH zasadnie uznał, że strona dopuściła się naruszenia wymagań prawa żywnościowego w stopniu uzasadniającym wymierzenie jej kary pieniężnej na podstawie art. 40a ust. 1 pkt 3 ustawy o jakości handlowej.

Odwołując się od decyzji, strona nie zgadza się z organem pierwszej instancji co do naruszenia przez nią § 19 ust. 1 pkt 3 rozporządzenia w sprawie znakowania, a w konsekwencji możliwości wymierzenia jej kary z art. 40a ust. 1 pkt 3 ustawy o jakości handlowej. W pierwszej kolejności strona stwierdza, że w trakcie kontroli nie stwierdzono aby oferowane wyroby cukiernicze nie odpowiadały jakości handlowej – były pełnowartościowe i nie została zakwestionowana ich jakość spożywcza.

Niezależnie od powyższego strona przyznaje, że brak było pisemnej informacji o składnikach produktów, jednakże, jej zdaniem, realizowała obowiązek informowania konsumentów o nich. Zdaniem strony z przepisu § 19 ust. 1 pkt 3 rozporządzenia w sprawie znakowania wynika, że wykaz składników podaje się na życzenie konsumenta, tymczasem w toku kontroli nie stwierdzono aby konsumenci pytający o te informacje nie otrzymywali ich. Strona zwraca również uwagę na treść § 19 ust. 2 ww. rozporządzenia, który to przewiduje możliwość przekazania konsumentom informacji o wykazie składników produktu w inny sposób niż w formie wywieszki. Strona wypełniała nałożone na nią obowiązki w ten właśnie inny sposób, a mianowicie poprzez przeszkolony personel zobowiązany na życzenie konsumentów udzielać szczegółowych informacji o produktach.

Strona zarzuca również, iż wymierzona jej kara jest niewspółmiernie wysoka w stosunku do ewentualnego naruszenia – nadmierna i nieadekwatna do stopnia szkodliwości i zakresu naruszenia.

Odnosząc się do powyższego Prezes UOKiK w pierwszej kolejności wskazuje na treść art. 3 pkt 5 ustawy o jakości handlowej, zgodnie z którym jakością handlową to cechy artykułu rolno-spożywczego dotyczące jego właściwości organoleptycznych, fizykochemicznych i mikrobiologicznych w zakresie technologii produkcji, wielkości lub masy oraz wymagania wynikające ze sposobu produkcji, opakowania, prezentacji i oznakowania, nieobjęte wymaganiami sanitarnymi, weterynaryjnymi lub fitosanitarnymi. Jak wynika z powyższej definicji, jakością handlową artykułu rolno-spożywczego to także niezgodne z przepisami oznakowanie. Nie ulega wątpliwości, i nie kwestionuje tego również strona, że przy oferowanych przez nią ośmiu partiach produktów brak było informacji o ich składzie, tym samym w świetle przywołanej definicji jakości handlowej, nie spełniały one ustawowych wymogów w zakresie jakości handlowej.

Odnosnie sposobu, w jaki strona rzekomo przekazywała konsumentom informacje o wykazie składników produktów Prezes UOKiK zauważa, że strona nieprawidłowo zinterpretowała treść § 19 ust. 1 rozporządzenia w sprawie znakowania, gdyż ten, wbrew twierdzeniu strony, nie uzależnia podania informacji o produktach oferowanych bez opakowań od życzenia konsumenta. Wprowadzenie do wyliczenia w tym przepisie brzmi bowiem następująco: „W przypadku środków spożywczych oferowanych do sprzedaży konsumentowi finalnemu lub zakładom żywienia zbiorowego bez opakowania lub w przypadku pakowania środków spożywczych w pomieszczeniu sprzedaży na życzenie konsumenta finalnego lub ich pakowania do bezzwłocznej sprzedaży podaje się (...)”. Zgodnie więc z regułami składni w języku polskim wyrażenie „na życzenie konsumenta” odnosi się do wyrażenia „pakowania środków spożywczych w pomieszczeniu sprzedaży” nie zaś do wyrażenia „podaje się”. Tym samym przepis § 19 rozporządzenia w sprawie znakowania jednoznacznie mówi, iż w przypadku wszystkich środków spożywczych, które są oferowane bez opakowań – „luzem” – obowiązkowo muszą znajdować się przy nich lub w miejscu dostępnym bezpośrednio konsumentom informacje m.in. o wykazie składników.

Prezes UOKiK zauważa też, że możliwość podania informacji w postaci ustnej należy rozpatrywać w kontekście art. 12 rozporządzenia 1169/2011, który wskazuje w ust. 3, że inne sposoby podawania informacji niż na etykiecie lub opakowaniu będą możliwe po przyjęciu przez Komisję Europejską stosownych aktów delegowanych i dotyczy środków opakowanych. Ten sam art. 12 w ust. 5 stanowi, że do żywności nieopakowanej (takiej jak w niniejszej sprawie) ma zastosowanie art. 44 tego rozporządzenia. Przepis art. 44 ust. 2 rozporządzenia 1169/2011 pozostawił państwom członkowskim swobodę co do przyjmowania przepisów krajowych dotyczących sposobu udostępniania danych szczegółowych o żywności nieopakowanej. Polski ustawodawca nakazał, by dane obowiązkowe były „podawane w miejscu sprzedaży na wywieszce dotyczącej danego środka spożywczego lub w inny sposób, w miejscu bezpośrednio dostępnym konsumentowi finalnemu” (§ 19 ust. 2 rozporządzenia w sprawie znakowania). Przyjąć w związku z tym należy, że spełnieniem ww. wymogu jest podanie informacji w formie wizualnej (na wywieszce, katalogu lub innej formie), a nie, jak wywodzi to strona – ustnej. Kupujący nie może więc być informowany o produkcie w sposób pośredni, wymagający od niego podjęcia czynności związanych z zasięgnięciem informacji o składzie, w przedmiotowej sprawie zapytania pracownika placówki, ponieważ to na sprzedawcy ciąży obowiązek przekazania wszystkich wymaganych prawem informacji. Z tym zakresem informacji konsument powinien się zaznajomić w sposób bezpośredni przed dokonaniem czynności zakupu. Wykaz składników produktów oferowanych luzem powinien być bezpośrednio dostępny dla konsumentów, niewystarczającym jest udostępnianie tego rodzaju informacji ustnie, za pośrednictwem personelu. Strona twierdzi natomiast, że w należącej do niej placówce dostęp do wykazu składników ośmiu partii artykułów rolno-spożywczych umożliwiony był

konsumentom właśnie za pośrednictwem personelu. Wykaz składników nie był zatem uwidoczniiony dla konsumentów, a tym samym taki sposób oznakowania nie odpowiadał wymaganiom § 19 ust. 1 pkt 3 oraz ust. 2 rozporządzenia w sprawie znakowania, gdyż jak wskazano wyżej, przedsiębiorca ma możliwość wyboru sposobu przekazania konsumentom obowiązkowych informacji o produktach oferowanych „luzem”, jednak pod warunkiem, że zapewni bezpośredni dostęp do miejsca, w którym te informacje się znajdują (por. np. wyroki Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie: z dnia 27 stycznia 2016 r., sygn. VI SA/Wa 1563/15; z dnia 17 listopada 2010 r., sygn. akt VI SA/Wa 1652/10 i z 7 stycznia 2013 r., sygn. akt VI SA/Wa 1914/12). Podanie informacji przez personel w formie ustnej, nie jest więc – w ocenie Prezesa UOKiK – spełnieniem wymogu § 19 ust. 1 pkt 3 oraz § 19 ust. 2 rozporządzenia w sprawie znakowania, wobec czego organ pierwszej instancji zasadnie nie dokonał ustaleń co do innego niż pisemny sposób przekazywania konsumentom informacji o ww. produktach.

Nie ulega wątpliwości, że strona w niniejszej sprawie nie zapewniła konsumentom informacji o oferowanych produktach, co ma szczególnie istotne znaczenie zwłaszcza w przypadku osób z różnego rodzaju nietolerancjami pokarmowymi, które z tego względu muszą unikać pewnych składników (składniki alergenne), tym samym niewątpliwie odpowiada na podstawie art. 40a ust.1 pkt 3 ustawy o jakości handlowej.

Odnosząc się do zarzutu strony odnośnie wymierzenia przez organ pierwszej instancji kary niewspółmiernie wysokiej w stosunku do naruszenia, Prezes UOKiK stwierdza, że jest ona właściwa do osiągnięcia zakładanego celu, jakim jest zapewnienie, aby w sprzedaży dostępne były tylko artykuły rolno-spożywcze odpowiadające jakości handlowej. Podkreślić należy, że zgodnie z art. 17 ust. 2 rozporządzenia 178/2002, kary mające zastosowanie w przypadku naruszenia prawa żywnościowego powinny być m.in. skuteczne i odstrasżające. Skuteczność kary przejawia się w możliwości jej nałożenia i wyegzekwowania. Poza tym, aby kara była odstrasżająca jej wysokość musi być dotkliwa dla przedsiębiorcy. Jednocześnie wymierzona kara, zgodnie z ww. przepisem, spełnia funkcję prewencyjną i represyjną, skłaniając kontrolowanego do przestrzegania przepisów o jakości handlowej, zwłaszcza z uwagi na wykazane powyżej niedopełnienie należytej staranności w zakresie zapewnienia prawidłowego oznakowania ww. artykułów rolno-spożywczych.

Organy Inspekcji Handlowej przy ustalaniu wysokości wymierzanej kary pieniężnej, zgodnie z art. 40a ust. 5 ustawy o jakości handlowej, biorą pod uwagę stopień szkodliwości czynu, zakres naruszenia, dotychczasową działalność podmiotu na rynku artykułów rolno-spożywczych i wielkość jego obrotów, a także wartość kontrolowanych artykułów rolno-spożywczych. W przedmiotowej sprawie, na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego Prezes UOKiK stwierdził, że Wielkopolski WIIH, wymierzając karę pieniężną w sposób prawidłowy ocenił poszczególne przesłanki zawarte w ww. art. 40a ust. 5 ustawy o

jakości handlowej, co wpłynęło na wysokość wymierzonej kary pieniężnej, tj. zastosował sankcję, która jest proporcjonalna do wielkości kontrolowanego podmiotu oraz stwierdzonych nieprawidłowości.

Miarkując stopień szkodliwości czynu, organ pierwszej instancji zasadnie stwierdził, że strona jako profesjonalista prowadzący działalność gospodarczą od niemal 15 lat powinna wykonywać ją ze świadomością obowiązującego stanu prawnego i wynikających z niego konsekwencji, w szczególności w zakresie prowadzonej przez nią działalności. Oznakowanie oferowanych przez stronę produktów powinno zawierać wszelkie niezbędne konsumentom informacje, gdyż umieszczenie niepełnych i nierzetelnych danych o produktach uniemożliwia konsumentom dokonanie świadomego wyboru, co przekłada się na naruszenie zarówno ekonomicznych, jak i zdrowotnych interesów konsumenta.

Mając na uwadze zakres naruszenia Wielkopolski WIIH zasadnie uznał, iż oferowanie produktów niewłaściwej jakości handlowej narusza wymagania w zakresie oznakowania artykułów rolno-spożywczych istotne z punktu widzenia ich właściwości. Informacja o produkcie stanowi jeden z elementów jakości handlowej, wobec czego brak wymaganych informacji o produktach, naruszał interesy konsumentów.

Uwzględniając przesłankę dotychczasowej działalności kontrolowanego przedsiębiorcy na rynku spożywczym, organ pierwszej instancji wziął po uwagę, że nie prowadzono wobec strony postępowania w sprawie wymierzenia kary pieniężnej za naruszenie przepisów prawa żywnościowego.

Wielkość obrotów i przychodu ustalono na podstawie oświadczenia strony z 12 kwietnia 2016 r.

Wartość kontrolowanych artykułów rolno-spożywczych – łączna wartość zakwestionowanych niewłaściwej jakości handlowej artykułów rolno-spożywczych wynosiła 304,88 zł.

Wobec powyższego, z uwagi na nieprzestrzeganie przepisów regulujących jakość handlową artykułów rolno-spożywczych skutkujące znacznym naruszeniem interesów konsumentów, Prezes UOKiK nie znalazł argumentów przemawiających za zmianą decyzji organu pierwszej instancji, uznając, że w tym przypadku kara będzie skutecznym środkiem do skłonienia strony do przestrzegania obowiązującego prawa i zmiany jej nastawienia do wagi i rangi przepisów w ochronie interesów konsumentów.

Zgodnie z art. 40a ust. 6 i 7 ustawy o jakości handlowej, karę pieniężną, o której mowa w sentencji decyzji, stanowiącą dochód budżetu państwa, należy wpłacić na rachunek bankowy Wojewódzkiego Inspektoratu Inspekcji Handlowej w Poznaniu w terminie 30 dni od dnia, w którym decyzja o wymierzeniu kary stanie się ostateczna.

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, zgodnie z art. 5 ust. 2 ustawy o Inspekcji Handlowej, jest organem wyższego stopnia w stosunku do wojewódzkich

inspektorów Inspekcji Handlowej. Zatem, w myśl art. 127 § 2 k.p.a. w związku z art. 1 ust. 3 ustawy o Inspekcji Handlowej, Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów jest organem właściwym do rozpatrzenia wniesionego odwołania.

Zgodnie z art. 138 § 1 pkt 1 k.p.a., organ odwoławczy wydaje decyzję, w której utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję.

Biorąc powyższe pod uwagę, Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów orzekł, jak w sentencji.

Niniejsza decyzja jest ostateczna w trybie postępowania administracyjnego.

Pouczenie

Zgodnie z art. 52 § 1, art. 53 § 1, art. 54 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2016 r. poz. 718, z późn. zm.) od niniejszej decyzji przysługuje skarga wnoszona do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie w terminie 30 dni od dnia doręczenia decyzji, za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów.

Do należności pieniężnych nie uiszczonych w terminie stosuje się przepisy działu III ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2015 r. poz. 613, z późn. zm.).

Z up. Prezesa Urzędu
Ochrony Konkurencji i Konsumentów
DYREKTOR
Departamentu Inspekcji Handlowej
Anna Janiszewska